

שלח לי שקט בכריכה

ספרו החדש של יעקב בורק אינו מתיימר להחליף טיפול פסיכולוגי, אך מספק כלים יעילים למלחמה ברעש שסובב את חיינו • כלל ראשון: אל תאמינו לתקשורת

עדי רובינשטיין

בקריאה מהירה ניתן לשייך את "רעש" של יעקב בורק למשפחת "הנזיר שמכר את הפרארי שלו" ו"אבא עשיר אבא עני". אבל זה בכלל לא הכיוון. כלומר, יעקב בורק, לפחות לפי התיאור על גב הכריכה, הוא באמת מסוג האנשים שיכולים להסביר לכם איך עושים כסף מעבודה קשה, ובמקביל להרצות לכם שעות על נעליים מומלצות לריצה בפארק למי שעבר את גיל 50. מצליחן, קוראים לה במדורי הכלכלה.

לזכותו של בורק ייאמר שבתוך עמו הוא חי. על אף שחלקו האחרון של הספר מציג מבט אל תוך השוק העולמי בלוויית שלל עצות מובנות וממוספרות כרי לעשות סדר בראש, הוא עדיין מודע למבנה הדנ"א של הלחץ הישראלי: יותר מדי חרשות, ראגות פיננסיות והערכה עצמית נמוכה. בורק עוזר לנו לחפש את השקט, מוצר כמעט בלתי קיים בחברה שלנו. גם אם אינכם מחובבי ז'אנר המדריכים, "רעש" בהחלט ידבר אליכם כי הוא כתוב בשפה קולחת ועשיר במידע על מחקרים ובמשפטים שאפשר תמיד להשתמש בהם כמפגשי סלון או בשיחה עם הבוס. ככל שזה בנאלי, "רעש" רק מוסיף לנו רעש בחיים. עם זאת, מתוך אינספור הנתונים והאנקדוטות (והרי בורק עצמו ממליץ להיפטר ממידע לא חשוב, כמו לפחות עשרה עמודים בספרו שלו) אפשר לדלות כמה תובנות שיגרמו לכם לסגור את הספר במחשבה שבסופו של דבר השקט נמצא רק בידיים שלנו. בורק מלא בבקורות, רובן מוצדקות, על דרך פעולתה של העיתונות ביצירת רעש. לדוגמה, מחקרים רפואיים תמיד יפורסמו בתקשורת כשהמסקנות השליליות בולטות בהם יותר מהחיוביות; התאבדויות בצה"ל, תאונות דרכים ורציחות יזכו לתשומת לב מרבית גם כאשר העובדות לא ימסרו את כל האמת או לא ישנו את הסטטיסטיקה מן העבר (למשל, שיעור המתאבדים

המון בתחנות רכבת תחתית בבייג'ינג. הרעש של האחד הוא המוסיקה של השני **יצחק אי. פי.**

בצה"ל שומר על יציבות כ-30 השנים האחרונות, אך עם זאת התופעה משמשת מדי שנה חומר למהדורות החדשות ולריונים בלתי נגמרים על תופעה המוצגת כחדשה ויוצאת דופן). זהו, אליבא דבורק, מחולל הרעש הגדול של חיינו, שגורע מבריאותנו ומשבש את דעתנו בעקביות. כשחושבים על כך, גם הביקורת הזו, שנכתבת כמדור ספרים בעיתון עם כותרות צבעוניות היא אלמנט רועש שמעמיס עלינו מידע. האם היא חיונית? האם בעקבותיה תמהרו לחנויות ותרכשו את הספר המדובר? אם זה אכן יקרה, הרעש של הקופה הרושמית יהפוך לסונטה ערבה לאוזנה של הוצאת הספרים. אחרי הכל, הרעש של האחד הוא המוסיקה של השני.

אחד הדגשים החשובים והמעניינים בספרו של בורק מציג בקביעה שהספר אינו תחליף לטיפול פסיכולוגי קונבנציונלי. בניגוד לקואוצ'רים רבים ולשאר גונבי דעת, בורק אינו מתיימר להעניק לנו כלים שטיפולי מקיף של שלוש שנים מעניק לנו. זוהי נקודה חשובה; שכן על אף התובנות הכלכליות והחברתיות שבורק כמעט מטיף לנו לדבוק בהן, יש לזכור שמדובר בספר בן 317 עמודים (לרבות מראי מקום) שמשאיר אותנו עם הרבה שאלות פתוחות אך לפחות מעניק לנו חכה, פתיון והרבה סבלנות - כדי לרוג את התשובות.

"רעש: קווים לדמותה של הפרעה תרבותית", יעקב בורק; נורת זמורה ביתן, 317 עמ'

דפדפן

ספרים שנשכחו

ארוחה עירומה / וויליאם ס' בורוז (שדוריאן, 2001)

בעת ששנתו בבר במקסיקו הרג וויליאם בורוז בשוגג את אשתו במשחק נוסח ווילהלם טל. הוא ירה לעבר כוס שהעמיד על ראשה, אך החטיא ופגע במצחה. מאימת החוק ברח לטנג'ה, ושם נטל כל סם שער פני האדמה. הוא שכר חדר ובמשך שנה לא יצא ממנו, לא התקלח ולא החליף בגדים. "יכולתי לבהות בשפיץ הנגל שלי במשך שמונה שעות". ברגעים בודדים צלולים הצליח בורוז ליצור רומן הזוי, סמי-אוטוביוגרפי מסירת תמונות שקרא להן "רוטינות". ידידיו אספו את החומר ופירסמו את הספר. את מילות הסיום אומר סוחר סמים סיני: "אין לי, בוא ביום שישי". מסמך קשה. כתיבה איכותית ונדירה על עולמם הנורא של המסוממים.

ד"ר אריאל אוקסהרון

למה אני כותבת | חירב לשם

התחלתי לכתוב בתקופה מאוד סוערת בחיים שלי. חברה נסעה לטיול וסיכמנו שאכתוב לה ואערכן אותה (לא היה אפשר להתקשר לחו"ל באותה תקופה בטלפון סלולרי). התחלתי לכתוב ומיד נספתי לח' לוטיז בכתיבה. התוצאה היתה כתיבה של יומן אישי. הוא היה כל כך אישי שבסופו של דבר גרסתי את כל המחברות. רציתי להמשיך לכתוב ונרשמתי ללימודי תסריטאות. משם המשכתי ללימודי כתיבה יוצרת באוניברסיטת באר שבע. שם גיליתי שאני מאוד אוהבת כתיבה מדעית והשלמתי תואר שני במסלול מחי קרי במחלקה לספרות עברית.

